

СЕРГЕЙ АНТОНОВ

АЗ СЪМ НЕВИНЕН. ИСТИНАТА ЩЕ ВЪЗТЪРЖЕСТВУВА

ПО МАТЕРИАЛИ ОТ ПЕЧАТА, СНИМКИ: АРХИВ

Това са думите на Сергей Антонов, който почина през август в София на 59-годишна възраст. Той бе несправедливо обвинен в покушението срещу Йоан Павел Втори през 1981 г. Тялото му бе намерено безжизнено в дома му на ул. „Сердика“. Бившият служител на „Балкан“ умря в пълна самота, изоставен и забравен от

Сергей Антонов прекарва зад решетките в Италия 1222 дни. В затвора „Ребибия“ той получава тежка психическа травма. Според българските служби това е в следствие на обработка с психотропни вещества по време на разпитите. На самия процес Али Агджа съобщава за връзки с българските тайни служби и обвинява трима

българи. Тази теза се появява многократно във всички световни медии и е известна като „българската следа“. По време на процеса Антонов се държи достойно и винаги отговаря, че е невинен. 38 часа продължава обвинителната реч на прокурора, но в нея няма никакви доказателства. „Обикновените италианци в началото се хванаха

на лъжата, но после гледаха на този фарс подигравателно. Не вярваха в някаква българска следа. Подозираха тайните си служби или Ватикана. Защото там не искаха папа поляк. Йоан-Павел Втори въведе прозрачност във финансовите дела. Засегна интересите на много хора, които са крадели много пари. И те логично са потърсили начин да го отстранят“, казва Асен Марчевски, който е преводач по време на процеса. В продължение на 10 години френската журналистка от български произход Румяна Угърчинска работи върху т.нар. „българска следа“. В публикуваната си във Франция книга „Истината за атентата срещу Йоан-Павел Втори“ тя стига до заключението, че „българската следа“ в атентата е манипулация и истинската следа води към групировката „Сивите вълци“, зад която стои тайната организация на НАТО Stay Behind. Според Угърчинска тезата за българската следа и следата на КГБ са американска манипулация с цел отклоняване на вниманието от истинските организатори на атентата.

Антонов, който в крайна сметка е оправдан поради липса на доказателства, се връща в България през 1986 г. Известно време работи като куриер на „Балкан“, след което е пенсиониран по болест и е принуден да преживява с мизерна пенсия. На 27 март 2002 г. 39-ото Народно събрание отпуска на Сергей Антонов пенсия за особени заслуги в размер на 200 лева месечно. Изключително честен, скромен и кротък човек, през последните години от живота си той живее дистанцирано и се затваря напълно в себе си. Българската държава не потърси отговорност за позорното деяние на италианските служби и Антонов не беше оневинен, също както не бяха оневинени и българските медицински сестри, които прекараха повече от осем години в либийските затвори. Подобно на медиците ни в Либия и Антонов също стана изкупителна жертва в един несправедлив процес.

ХРОНОЛОГИЯ

През 1981 г. Сергей Антонов е заместник-директор на бюрото на БГА „Балкан“ в Рим, когато на 13 май с.г. е извършен атентат срещу главата на Римокатолическата църква папа Йоан Павел Втори.

Антонов е арестуван на 25 ноември 1982 г. в Рим по обвинение за съучастие в атентата. Той е наведен от турския терорист Мехмед Али Агджа, член на турската терористична организация „Сивите вълци“, който е заловен на местопрестъплението и по-късно осъден на доживотен затвор за това, че стреля в папата на площад „Св. Петър“. „Българската следа“ в атентата се появява като версия година след атентата. Клеър Сърлинг пуска донос в многомилионното американско списание „Рийдърс дайджест“

под заглавие „Заговорът за убийството на папата“. Според него български тайни служби и КГБ участвали в заговор за премахването на папата, който бил симпатизант на полската „Солидарност“ и съответно враг на Москва. България пък отдавна целяла да дестабилизира Турция.

На 27 ноември 1982 г. БТА разпространява официално съобщение, в което определя ареста на Антонов като „напълно незаконен, произволен, абсолютно с нищо неоправдан“. В съобщението се посочва, че арестът е плод на шумна, тенденциозна и целенасочена кампания, преследваща и други цели.

На 1 декември 1982 г. е издадена заповед от съдия-следователя Иларио Мартела за арестуването на още двама български граждани - Тодор Айвазов (завеждащ финансовата служба на посолството на България в Рим) и Жельо Василев (бивш секретар на военния аташе).

В края на декември 1983 г. по лекарско настояване Сергей Антонов е изведен от затвора и поставен под домашен арест, тъй като италиански лекари констатирали влошеното му психическо състояние и препоръчват по-лека мярка. Не след дълго по искане на прокурора Антонио Албано, Антонов отново е върнат в затвора.

На 28 март 1984 г. в писмо до папа Йоан Павел Втори българският патриарх Максим моли папата „да изяви дълбоката си убеденост в невинността на Антонов“.

На 30 април 1984 г. в отговора си до българския патриарх папа Йоан Павел Втори информира, че на направените от Светия престол постъпки и италианското правителство предприема действия за ускоряване на процедурата, засягаща Сергей Антонов.

На 27 май 1985 г. започва процесът срещу Антонов.

На 29 март 1986 г. Римският наказателен съд, под председателството на Северино

Сантиники, издава оправдателна присъда „поради недостиг на доказателства“ срещу българските граждани Сергей Антонов, Тодор Айвазов и Жельо Василев.

На 1 април 1986 г. Антонов се завръща в България. В същия ден по време на пресконференция за 13-ия конгрес на БКП, секретарят на ЦК на БКП Стоян Михайлов заявява, че „България не е удовлетворена от оправдаването на Антонов поради недостиг на доказателства“, както и че „няма честен човек на земята, който да не е стигнал до заключението, че Антонов е напълно невинен“.

На 5 април 1991 г. българският посланик Огнян Пишев оповестява официално в САЩ решението на българското правителство да даде на международна независима комисия неограничен достъп до архивите в България, свързани с агентата срещу папата.

На 23 април с. г. в интервю за италианската телевизия президентът Желю Желев посочва: „Смятам, че това ново разследване е необходимо, тъй като съм сигурен, че комунистическият режим е бил способен на подобно действие“. При това президентът не разполага с информация за участие на български агенти в агентата.

На 4 юли 1991 г. Главната прокуратура на България възобновява следствено дело номер 179 от 1982 г. срещу Мехмед Али Агджа и възлага на Главно следствено управление да бъдат извършени допълнителни следствени действия за изясняване на обективната истина.

На 17 февруари 1994 г. Националната следствена служба, след тригодишно проучване на архивите на цивилното и военното разузнаване и контраразузнаване заявява, че няма „българска следа“ в агентата срещу папата.

На 7 декември 1995 г. по време на аудиенция на пре-

зидента Желю Желев, папа Йоан Павел Втори за първи път заявява позицията си, че България няма вина за престъплението, извършено от турския гражданин Агджа. В интервю от 9 октомври 1996 г. в италианския вестник „Кориере дела сера“ Агджа заявява, че на 13 май 1981 г. е стрелял срещу папата по свое решение, както и че агенти на италианските тайни служби са му внушили версията за т.нар. българска следа.

Пред журналиста Марко Неже, Агджа декларира: „Българската следа“ е измислица на тайните служби. Сега, когато папата страда в болницата, мога да го кажа - всичко беше една машинация.“

По искане от юли 1997 г. на министъра на вътрешните работи Богомил Бонев и на министъра на външните работи Надежда Михайлова към германските тайни служби по повод публикации в германската преса за разкрития на Щази за „българска следа“ в агентата срещу папата, през септември 1997 г. в МВР е получена папка с копия на оригинални кореспонденции между Щази и бившата Държавна сигурност. Там не се съдържат факти за „българската следа“.

На 24 май 2002 г., по време на своето официално посещение в България, при срещата си с президента Георги Първанов папа Йоан Павел Втори заявява, че никога не е вярвал в т.нар. „българска следа“ в опита за покушение срещу него през 1981 г. „Тъй наречената „българска връзка“ в агентата срещу моята личност беше една инсинуация. Това беше една несправедливост“, са думите на папата. ■

